

Loven er den, at naar Regnskaberne fra Kommunerne for det paagældende Aar ere endeligt reviderede, saa anvises Beløbet sidst paa Aaret, og det er stet i disse Dage; om det er anvist for alle, tør jeg ikke sige, men i alt Fald er det under Anvisning. Kommunernes Udgift for 1892 har været 2,550,827 Kr. 47 Ø. Naar vi tage en Mill. Kr., som er det Statskassen skal levere til Dækning for Kommunerne i det Regnskabsaar, saa vil det give en Brøt paa $\frac{392}{1000}$, altsaa et meget ubekvemt Tal. Det ligger imellem 39 og 40 pCt., ganske nøjagtig kan man jo aldrig være i den Slags Forhold, der maa altid komme en Overstridelse eller en Underballance til. Stede; jeg har troet det rigtigt at komme til en Overstridelse og saa tage Ansvaret derfor. Da det var i høj Grad ønskeligt at komme til et bestemt Tal, nemlig $\frac{2}{5}$ eller 40 pCt. i Tilskud, udbetalte man 20,330 Kr. 99 Ø. over en Million. Naar man sammenlægger Tilskuddene til Kommunerne for det første halve Regnskabsaar og for 1892 — det er det, vi nu ere færdige med — er det udbetalt 2,117 Kr. 60 Ø. mere, end der efter Loven kan tilkomme Kommunerne. Jeg ser ikke rettere, end at det, man her maa se paa, er absolut det: Hvad have Kommunerne udgivet? kunne de saa Halvdelen, og er der noget tilovers, eller kunne de ikke saa Halvdelen, saa maa man anvende Millioner eller saa omtrent Millioner i de paagældende Regnskabsaar. Nu kan man sige: Ja, det stemmer jo ikke med Finansbevillingen, den er noget anderledes. Jeg skal dertil sige, at jeg indrømmer, det er noget tvivlsomt, om der overhovedet paa den første Finanslov skulde have været opført noget Bidrag; det er meget tvivlsomt, thi der kunde efter selve Loven aldrig komme noget til Udbetaling, medens den Finanslov gjaldt. Smidlertid blev det opført, og det blev den Gang overbejst, om det skulde opføres med $\frac{3}{4}$ Aar eller, hvad der ogsaa kunde være Tale om, med $\frac{1}{4}$ Aar, idet Kommunerne jo regne med Kalenderaaret, eller om det skulde opføres med slet intet. Vi opførte det, og jeg tror ogsaa, det stemmer bedst med Lovens Ord. Det vil ogsaa saa Bethdning i sin Tid, thi naar vi i 1895 skulle til at opføre de 2 Millioner Kr., saa er det jo klart, at naar vi komme til Kalenderaaret 1895, som er Kommunernes Regnskabsaar, og det ogsaa er det til den Tid, saa vil Bidraget til Kommunerne blive $\frac{1}{4} \times 1$ Million og $\frac{3}{4} \times 2$ Millioner Kr. Dette viser ogsaa, at man absolut maa regne med Kommunernes Regnskabsaar. Det, at man saa tidlig havde opført en Finansbevilling til Alderdomsforsørgelse, har gjort,

at der kunde ydes Kommunerne et Forskud, og jeg ved ikke rettere, end at der var den fuldeste Harmoni mellem Ministeriet og Folketinget, dengang Cirkulæret af 14de December 1891 blev udstedt. Det gaar ud paa, at der allerede da kunde gives Kommunerne — og vel at mærke for de første Kvartaar for næste Aar — Tilskud, som kom til Uddrag paa det endelige Regnskab, som indsendes sidst paa Aaret; altsaa for det Regnskab, som nu er indsendt for 1892, have de kunnet saa Forskud i det første Aar. Dengang kom Spørgsmaalet frem i Finansudvalget, og det blev taget op af Regeringen, og Grunden til, at jeg troede at kunne gøre det, var netop af Hensyn til den Bevilling, der var opført paa Budgettet for det paagældende Aar. At dette ikke i nogen høj Grad benyttedes af Kommunerne, er jeg ganske enig med den ærede Taler i, er forunderligt nok, og jeg husker, at første Gang i hvert Fald, var man villig til at gaa til Kreditedelen af de Udgifter, der foreløbigt bleve legitimerede. Men det er i Hensyn til det ganske foreløbige Regnskab, at der bliver Tale om at gøre disse Forskud, og naar saa det endelige Regnskab indkommer, finder Afstemningen af Tilskuddene Sted, og saa bliver det anvist, og det er som sagt under endelig Opgørelse og Anvisning i denne Tid. Det kan ingenlunde siges at være saa ganske langsom en Forretningsgang, naar man ellers kender det kommunale Regnskabsvæsen og ved, at det skal revideres og kontrarevideres, at man i Slutningen af dette Aar er i Stand til at saa en fuldstændig endelig Opgørelse med Hensyn til alt, hvad der er udbetalt i det kommunale Regnskabsaar 1892, og anderledes kan det ganske sikkert ikke gøres. Som sagt, Forskuddene ydes i Løbet af Aarets første Kvartaler, og de Herrer som erindre Cirkulæret af 14de December 1891, som jo endogsaa har været aftrykt i Finanslovsbetænkningen — jeg husker det ikke, men i alt Fald har det været tilgængeligt — de ville vide, at man den Gang var enig deri. Altsaa jeg tror den Maade, hvorpaa Loven er gennemført hidtil, har man været enig om den eneste Gang, hvor det kom til praktisk Forhandling om den, nemlig i 1891 under Finanslovsbehandlingen, og den er ganske sikkert ogsaa naturlig i Forhold til, hvad der i sin Tid blev vedtaget. Jeg har ikke noget imod at tage det under nærmere Overvejelse og Underpøjselse, men jeg tror, at man ved Underpøjselsen vil komme til det Resultat, at det Standpunkt, jeg her har udviklet, er det rigtige. Det er det, der er stemmende med Loven, og jeg henstiller altsaa dette til nærmere Overvejelse.